

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 glđ., pol leta 1 glđ. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Meja se pogreza!

Pravljica le je še, da so prebivali Slovenci do Gradca, čez ves Gornji Korotan globoko tja v tirolske doline, na jugu do Lombardije, na izhodu globoko v sedajno Ogrsko. Nesloga in domači prepiri, tista mehkoča in popustljivost, ki jo kažemo še danes napram oblastnemu tujcu, porivala nas je vedno nazaj, in kar smo v stoletnem mukopolnem prodiranju zasedli, zapuščali smo begoma v nekterih desetletjih. Prevzetni German pritiskal pa je v jednomer za nami, ni nam pustil takorekoč niti „skuhanega kosilca povžiti“, že smo morali pomikati se dalje.

Tako so nas tlačili v meje, ki niso morda samo zgodovinske, nego se jih še živeči spominjamo, in ktere so v knjigi „Slovanstvo“ opisane za Štajarsko kakor sledi: „Pri Kotu na levem bregu Mure, ne daleč od ogrske meje se začne narodopisna meja med Slovenci in Mažari. Od tod se vleče naprej proti severju od Dolnje Landave čez Hondož proti Sv. Gothardu na Rabi, kjer se začne dotikati Nemcev, in od tod naprej proti mejnemu potoku Kučnica, prestopi na Štajarsko k slov. vasi Gorica in gre po radgonskem mostu čez Muro ter se več manj po razvodji med Muro in Ščavnico vleče, prestopi zopet pri Cmureku Muro ter za njo ostane, izvzemi Špifeld in nekaj nad (!) Špifeldom; od tod gre po Gomilski dolini do Križevega vrha in dalje proti jugozapadu med Lučami in Arvežem po Remšniku“ itd.

In kako je to vse lepo v pridjanem zemljevidu označeno — škoda, da že sedaj po desetletju neresnično, ter bo treba dejanski resnici na ljubo prirediti nov zemljevid.

Ta narodopisna meja se za Slovence ne vzdržano pogreza, obupne klice potapljaajočih batov sliši ves slovenski svet, a ne slišijo ga ali ne marajo slišati mariborski bratje.

Ni še dolgo, da je tvorila slovensko mejo Lipnica, umaknili smo se do „nad Špifeldom“, a danes? Danes stiskamo se premagani za Dravo v ravnodušnem jadikovanju. Tako „udani“ gledamo pogrezaajoče se svoje brate prek Drave, poslušamo iz mirnega zavetišča njih pretresljivo stokanje.

Nek rodoljubni hrvaški župnik ob meji je pri toženju o nemškem postopanju v tostranskih trgih razjarjen vskliknil: „Obžalujemo vas, da vam ne smemo pomoči, toda naj pride švabska zverjad do Sotle, z vilami in kosami jo pričakamo!“

Da, ko bi bilo le nekaj tega navdušenja pri merodajnih slojih v Mariboru, bi li mar pustili prekoračiti cholega Nemca Muro, zmagnosno izzivanje in teptaje naše brate celo na levem bregu Drave!

Predrzo nam kličejo prodirajoči Nemci: „Nemška je zopet državna cesta do Maribora!“ Kaj poročete nemškemu hvalevarju, da so Slovenci sami pripomogli k njih uspehu, ki se „povsod jim radi pridružijo“? Pridružijo se jim pa, ker jih ti vabijo, se jim hvalešajo, dočim se njih lastna inteligenca ne pobriga za nje. Tužno je to v resnici, da so bile slovenske občine v narodnih rokah, dokler ni bilo v Mariboru ne političnega zavedanja, ne političnih voditeljev, a baš v zadnjih dveh letih, ko se vsaj navidezno tam pripravljajo na mogočen prevrat, na vzbujajo narodne zavesti, da se nam kakor v posmehovanje sedaj pogreza občina za občino v nemškutarsko kalužo. Razven hvalevrednega izobraževanja mestnih ženskih krogov, razvedrovanja delavskih slojev, treba je naprej izvojevati zmago nad nesvobodnimi ter gledati, da pridobljeno ne pade zopet v sovražno pest. Slab vojskovodja bi bil, ki bi začel takoj v sredini zasedene province brezskrbno organizacijo, ne pomislivši, da ima okoli sebe ali še sovražno silo ali le v roki

ključe pridobljenih postojank. Zasegel mu bo sovražnik pridobljeno, pregnal ga bo konečno iz sredine ter se smejal nad dragoceno organizacijo.

Izgube Slovencev nad Mariborom so zadnji dve leti gorostasne. Padla je občina Leitersberg, Št. Ilj, Dobrenje, a pred tedni zaporedoma Cirknica in Stehovec. To že ni več počasno izpodkopavanje, Nemci vihrajo siloma z bojno zastavo ter jo zasajajo danes tukaj, jutri tam, kmalu bo vihrala na nasipih Drave tik Maribora. In njih zmagoslavni „heil“ hrešči do Gradca in naprej, poročila o zmagah polnijo nemške liste, nikjer pa se ne pove, da bi se jim bil sovražnik v bran postavil, ne, zmage so otroče lahke, ker se ljudstvo v naskočenih pokrajinah niti malo ni pripravilo, da je prišlec njih sovražnik, temveč so je istemu „radovoljno pridružilo“. Mariborski Slovenci, vi poklicani vojskovodje prodanih postojank, ste li se kje potrudili postaviti neukemu ljudstvu trdnjave „narodnega zavedanja“, ste mu li kje ponudili orožje „slovenskega ponosa“? Težko, sicer bi bili tudi brez vaše prisotnosti morali odbiti sovražne navale, ne vklonili bi bili ravnodušno tilnika nemškutarskemu požerunu.

Ne mislimo se celjski Slovenci ponašati s svojo narodno delavnostjo in premočjo, vsaj še dolgo nismo dovršili svojih narodnih zadač, a dobre volje in požrtvovalnosti nam ne more nikdo odrekati. Vsak vpliven posameznik storil je svojo sveto dolžnost, da so se vsaj vse kmetske občine iztrgale nemškutarskim krempljem, a obstoječih oziroma enkrat pridobljenih postojank ni se nam od narodnega probujenja sem nobena več zgubila, in ako je božja volja, se to tudi ne zgodi, k temu je treba vzlic zmagam vedno imeti odprte oči in pripravljeno orožje. Nasprotnik, kojega je bilo treba pregnati, bil je često globoko zajeden nemčurski klošč, nadvladati je bilo treba vplivne nemške faktorje, kakor je že poslanec

LISTEK.

Nekoliko besedij o „Slovenski Matici“.

IV. Zgodovina slovenskega slovstva III. del, 2. zvezek (dalje in konec). Spisal profesor dr. K. Glaser. Natisnila „Katoliška tiskarna“ v Ljubljani (str. 177—341). Cena 50 kr.

Ta knjiga je nadaljevanje večjega dela, katero izdaja „Matica“. V tem snopiču popisuje se slovstveno delovanje onih Slovencev, ki so pisateljevali v „Slovenski Glasnik“.

Nadalje so v tem zvezku navedeni razni uradni razglasi in popolni naslovi slovenskih knjig iz dobe 1848—1870.

V. Trojka. Povest. Spisal dr. Fr. D. Tiskala Blasnikova tiskarna. Str. 238. Cena 50 kr.

Ta povest izšla je kot X. zvezek „Zabavne knjižnice“, katero izdaja „Slovenska Matica“.

Iz Gorenje vasi bili so na Dunaju trije dijaki. Jeden od te trojice: Bojančev Lovro — je podedoval po svoji umrli teti Podkrajško graščino. Postal je kar čez noč bogat in ker svetá

ni dovolj poznal, pustil se je od raznih oseb voditi za nos. S svojimi stariši in s sestro se je zaradi malenkostnih reči sprl, a konečno vendar sprevidel, da imajo le-ti prav in krenil jo je na pravo pot.

Irma, bogatega oderuha tujca Majerja lepa izobrazena in zelo koketna hči, ga je s svojo lepoto in s svojim zapeljivim vedenjem popolnoma omamila, tako, da je pozabil Milico, hčer vzorne rodbine Stojanove, katero je že poprej ljubil kot dijak.

Vendar je s časoma sprevidel Irmine in njenega očeta spletke, pretrgal je zvezo z njo ter se oženil z — Milico.

Tudi ostala dva gornjevaška dijaka imata v tej povesti precejšno ulogo.

Radivoj, pravi veseljak in lahkoživec, kteremu je bilo vse ljubše nego resno študovanje in medicinec Vladimir, pošten ter v svoji stroki vrlo izobrazen mož se tudi zaljubita v — lepo Irmo.

Tudi ta dva je ona vodila za nos. Vladimir ima dvoboj z pustolovcem baronom Bergerjem, kteremu je ugrabil Majer gradič in vse imetje. V tem dvoboju pade Vladimir smrtno ranjen in takoj umre.

Irma, ki je tolikim mladeničem že unela srce, morala bi se po želji svojega očeta omožiti z Emilom Jugom, kterega pa nikakor ne mara.

Tihoma pobegne z Bergerjem v Zagreb, kjer ustrelji baron njo in naposled še sebe.

Radivoj je postal s časoma nižji uradnik v nekem ministerstvu.

To naj bi bila v glavnih potezah nekaka vsebina — če tudi zelo medla podoba — povesti Trojka, katero se bode gotovo vsakemu čitatelju prikupila. Priporočamo jo posebno našemu ženstvu in mladeničem, da jo čitajo pazno in s premislekom. Daj Bog, da bi nas gospod pisatelj kmalu razveselil z novim delom!

VI. Anton Knezova knjižnica IV. zvezek. Tiskala „Narodna Tiskarna“. Strani 191. Cena 40 kr.

Ta zvezek prinaša dva spisa. Prvi slove: Moja hoja na Triglav. Spomin Nejaza Nemcigrena.

Nejaz Nemcigren (Janez Mencinger) je dobro znan pisatelj slovenski. Pisal je že več povestij itd. a s tem najnovejšim svojim spisom podaja nam nekaj izvanrednega — imenitnega.

ali gmotno mogočen graščak. A kdo pa je vodil in izvojeval zadnji dve zmagi nad Mariborom? Prostaški širokoustnež, slovenski renegat Repnik, slabotna ničla napram slovenskim razumnikom v Mariboru. To je gotovo graje vredno, ako pomislimo, da ni niti dosta brige, kdo načeluje sosednjim občinam na desnem dravinem bregu; kako bi se sicer bilo moglo zgoditi, da je v neki sosednji občini na Dravskem polju županoval nekaj let Prus Laufer, mož, ki niti avstrijskega državljanstva ni imel!? Kako ničevno je tisto strankarsko pikanje nekatere odločilne gospode med seboj in z narodnimi borilci sosednjih mest, na domačem pozorišču pa prepuste neuko ljudstvo, da se „miroljubno pridruži nemštvu“. Naš namen ni, dolžiti mariborske narodne kroge zanikrnosti, le tisto brezbriznost in ravnodušnost je zavreči takoj, storiti vse, da se zajezi nadaljno pogrezanje, ako že zgubljenega ni moč rešiti.

Gospoda uvideli bodo menda, kako krvavo potrebno je osnovati v Mariboru osrednje političnemu društvu, ki bi lahko vsako nedeljo priredilo podučen shod v okolici. Ljudska zastopnika v drž. ozir. deželnem zboru pa si naj ogledata našega Francina Girstmayrja, kateri nikjer ne manjka, kjer se gre za nemške naskoke, kateri je tudi pri zadnjih nemških zmagah po poročilih nemških listov „govoril krepke govorice, polne nemškega nacionalnega duha ter žel burno pripravljeno zbranih“ — seveda tudi slovenskih zasleplencev, — koga bi pa sicer poslušali?!

Govori se, da snujejo v Jarenini „Kat. politično društvo“; naj bi ne bili to nastavljeni možnarji po toči, temveč naj bi se ustanovilo osredno tako društvo v Mariboru s podružnicami pri vseh večih župnijah, ki naj bi v dogovoru porabile vsako priliko, vsak večji narodni shod. Ako že ne prodiramo naprej, ne smemo kazati sovražniku pleč, nego prsa!

Bodimo neizprôsnî čuvarji!

Politično ozračje in njega oblaki, ki se na njem kopičijo, obetajo nam avstrijskim Slovence hude boje, in gorje nam, če nas sovražniki dobé nepripravljene! Prihodnost in obstanek slovenskega naroda plavata v razburkanem valovju, ki se peni ob političnem nemškem viharju! Kakšnej prihodnosti se bližamo Slovenci? To slutiti lahko vsak sam!

Iz vsega stanja in položaja našega — oba sta dovolj jasna, — sledi svarilo: da smo na straži, da se otresemo brezbriznosti in malomarnosti, ki sta nas do zdaj, zlasti zunaj kranjskih mej, tako kruto imeli v svoji oblasti. Obstoj slovenskega naroda je odvisen le od vse-slovenskega varstva, od složnega bojevanja za narodne pravice, bodisi v šoli, v uradu, na političnem, gospodarskem kakor socialnem polju, in prav nobenemu nepotrebemu igranju s tem, kar smo si da zdaj priborili, ne sme biti prostora med nami. Narobe! Boj mora nadaljevati se tem vztrajnejše za dosego teh pravic tudi zunaj mej, in sicer brezoziren boj, naj stane kar

hoče! Doma pa nam je pridobljeno skrbno čuvati in braniti ter sovražne napade odbijati z vsem dopustljivim orožjem.

Na Kranjskem ima slovenski narod dovelj utrjene pozicije in se ni prav nič bati mu nemške moči v nobenem oziru, osobito tedaj ne, ako bodo to moč odbijali kranjski Slovenci z združenimi močmi in nastopali proti nemštvu še odločneje, nego so to storili do zdaj. — Drugače pa stoji stvar na Južnem Štajarskem in Koroškem! Južni Štajar ima sicer dokaj političnih mož narodnjakov in borilcev, a v jedru je vsa organizacija premlačna in struja prepasivna, nego da bi dosegla kaj pozitivnih uspehov! To ne gre dandanes več: na desno in levo kazati odveč obzirnosti in ponižnosti — tu proti vladi tam zopet proti oholemu nemštvu!

Kaj pa Koroška? Koliko pravic pa so ti reveži dosegli do zdaj, da bi jih branili? Bore malo! Ako naša politična društva ne bodo organizovala svojih mož in napovedala odločnega boja za politične naše pravice, dobilo bo nemštvo pogum in iztrgalo nam iz rok še to, kar imamo, zlasti pa sedaj ko čuti, da se ga vlada — boji! Slovenci brez politične organizacije smo zgubljeni, brez nje pa zgubljene počasi tudi — naše pravice! Taka nas zna zadeti v par letih usoda, in kdo bo kriv? Politični naši — vodniki!

Celjske novice.

(Imenovanje.) Deželnosodni svetnik pri celjskem okrož. sodišču g. dr. Emanuel Eminger imenovan je svetnikom dež. nadsodišča v Gradci.

(Dr. Adalbert Gertscher) preskočil je že zopet nekaj klinov svojega rapidnega povišanja — imenovan je ravnokar predsednikom dež. nadsodišča v Dalmaciji. Pred nekaterimi leti bil je še v Celji kot sodni svetnik, kjer je baje — po izjavah nemških listov — „zapustil spoštljivi spomin nepristranskega uradnika“. Mi bi govorili drugače, ko bi hoteli in — smeli.

(Beseda in koncert na večer 22. maja sta se v „Narodnem domu“ v Celji imenitno obnesla. Pevke in pevci so nas očarjali s svojimi dobro izurjenimi grli. Pesmi so bile po večini narodne. Najlepše so se nam pač zdele večno lepe „Je pa davi slanica pala“ in pa „Luna sije“. Veselje je bilo gledati tolikih dražestnih slovenskih gospodičen in dam ter rodoljubnih gospodov, ki so s pravim umetniškim razumom in z globokim čutom prepevali priljubljene nam pesmi. Vsa čast pevovodji, g. dr. Ravniharju, ki se toliko trudi, da bi „Celjski čitalnici“ ustvaril dober pevski zbor. — Krasen užitek so nam napravili pod vodstvom dr. Šukljeja seveda tudi tamburaši in tamburašice. Za nas Slovence je brez dvoma velikega narodnokulturnega pomena, da se je ta čisto narodni glasbeni instrument udomačil pri nas. Ta na videz neznatna tamburica je ena tistih nevidnih, pa močnih vezij, ki nas vežejo z ostalimi Jugoslavlani. Človek ne bi verjel, kaj vse se da izvabiti iz te hrvaške tamburice! In celjski tamburaški zbor je brez dvoma jeden

prvih na Slovenskem. Burno ploskanje je bilo izraz zadovoljstva in srčne zahvale za prekrasne melodije, ki so jih nam v duševno zabavo izvabljali gospodje in dame iz svojih glasbil. — Gosp. Benčan, znani telovadec in „Herkules“ pa je s svojim „sinkom“, malim Zabukovšekom, pokazal, kaj premore telesna moč in gibčnost. Občudovali smo težke produkcije, s katerimi sta nas zabavala ta dva sokola. Da, umetna telovadba, ki so jo ustanovili že stari visokoizobraženi Grki, je lepa umetnost in prav je, da je ravno sokolstvo pri ostalih bratih Slovanih in tudi pri nas Slovincih začelo resno in z navdušenjem gojiti to umetnost. Saj telovadba krepi telesno moč, lepša človeško telo samo in bodri in razvedruje duha in srce. Le telovadi — t. j. le vadi svoje telo — mladina slovenska! — Burko „Berite Domovino!“ so naši diletantje prav imenitno predstavljali. Ljubka in nežna je bila gdč. Leitgebova, čisto sigurno se je vedla na odru njena „teta“, gospá dr. Karlovšekova in občudovali smo to gospó, kako gladko ji že teče slovenščina. Mladega agitatorja „dr. Dragiča“ je g. dr. Karlovšek igral s pravim razumom in izvrstno se mu je posrečilo pridobiti hišo „Kratkega“ za narodno stvar. Starokopitnega nemškutarskega uradnika Kratkega pa je g. dr. Ravnihar igral tako dovršeno in njegova krinka je bila tako komična, da smo se zvijali od smeha. Gospod dr. Ravnihar je kakor rojen za oder. Vsem igralcem in igralkam naša srčna hvala! Želimo jih še večkrat videti na odru, želimo pa tudi, da bi se igralno diletantsko osebje pomnožilo, in da bi celjski Slovenci in Slovenke še z večjo ljubeznijo gojili dramatično umetnost, ker je stara resnica, da tudi za probujenje narodne zavednosti nobena druga umetnost tako ne deluje, nego igra na odru. „Beseda“ je bila bobro obiskana, pa bilo bi nas lahko še več! Videli smo jih veliko, ki jih ni bilo. Saj je bil namen koncerta dobrodelen. In pa na uho naj povemo celjskim in okolčanskim Slovincem: Brez navdušenja za našo stvar, za vse, kar je našega, za našo pesem, za našo glasbo, za našo dramatiko — brez tega navdušenja ne pridemo dalje.

Jeden, ki je bil zraven.

(Vse hvale vredna je požrtvovalnost) „Celjskega pevskega društva“, ki je pretečeno nedeljo blagovoljno „Kat. podp. društvu“ v prid priredilo veselico s petjem in igro. Tem potom gre hvala tudi sodelujočemu tamburaškemu in telovadškemu društvu. Bog plačaj vaš trud! Bodi vam pa, blagi celjski rodoljubi, naše revno, a blagonosno društvo, tudi v prihodnje priporočeno. Odbor „Kat. podp. društva v Celji.“

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) zborovalo je dne 8. t. m. v celjski okoliški šoli. Vdeležilo se je 30 tovarišev (tovarišic), koje je pozdravil g. Gradišnik prav prisrčno. Dnevni red: I. Zaradi malomarnosti (!) pevcev opusti se petje. Ustanovili smo velik pevski zbor, imamo izvrstnega pevovodja, a žalibog, da je med pevci tako malo resne volje. II. Zapisnik

Uporaba električne energije.

To zaglavje se pričinja z prevajanjem tokov in njih delitev, a v tej knjigi so o tem le štiri strani, več pride v drugo leto izdanem nadaljevanju.

Marsikateri ne bode umel vsega v tej knjigi; kajti pisatelj sam pravi v pregovoru: „Knjiga je pisana za olikanega čitatelja, kateremu so osnovni pojmi o elektriki većinoma znani.“

Onim, ki niso še v elektriki in nje osnovnih zakonih saj nekoliko — podkovani — tem bi svetovali naj poprej preučijo, dobro preučijo ona poglavja v Schreinerjevi Fiziki (izdani po Mohorjeveji družbi), v katerih se govori o elektriki in električnih prikaznih.

Hvaležni pa moramo biti g. pisatelju, kateri nam je podal to imenitno knjigo, ki ga je stala mnogo truda in študovanja.

Tako tedaj — navedli smo kolikor možno na kratko vsebino vseh za leto 1897 izdanih knjig „Matice Slovenske“.

Prihodnjič pa hočemo pretresovati nekoliko o razširjenosti „Matice Slovenske“ posebno med nami Slovenci na Štajarskem.

Natanko opisati to njegovo najnovejše delo ni mogoče, kajti to je nekaka mešanica, nekaka „pikantna godlja“, kakor se je izrazil neki kritik.

Ta spis ni le potopis, ampak je ob enem razprava, kakor tudi životopis in to vse — skoro bi rekli — v obliki povesti.

Pisatelj opisuje dogodke, ktere je doživel, ko je prvokrat nameraval iti na Triglav — gori ni bil še nikoli — in vmes omenja razne druge dogodivščine, deloma iz svojega življenja, deloma one drugih oseb, o katerih govori ta spis.

Beri ta spis in ne bode ti nikakor žal!

Drugi spis v tej knjigi je: Fr. L. Prenos Kopitarjevih smrtnih ostankov v Ljubljano.

Tukaj se opisuje, kako so na Dunaji izkopalni smrtne ostanke imenitnega slavista Kopitarja, katere so potem pripeljali v Ljubljano, kjer so je na slovesen način pokopali v „zemlji domači“.

VII. Električna, nje proizvajanje in uporaba. Spisal Ivan Šubic, c. kr. ravnatelj. Izdala in založila „Matica Slovenska“. V Ljubljani 1897. Natisnil Dragotin Hribar v Celji. Strani 96. Cena 60 kr.

To je gledé na obliko zelo elegantna knjiga, kakršnih smo bili Slovenci — doslej le malo vajeni.

Elektrika, kdo še ni slišal te besede? Marsikaj se govori o njej, a vendar natanko poučiti se o njej in njeni uporabi nam doslej ni bilo možno v našem jeziku. Če si hotel natančneje preučevati elektriko, moral si to le iz knjig pisanih v tujih jezikih. Da se tej nepriliki pride v okom, spisal je učeni profesor-elektrotehnik Šubic omenjeno delo, kterege prvi del nam je podala „Matica“ letos in kterege drugi del pa dobimo še le drugo leto.

Oglejmo si vsebino te knjige! Vvod, v katerem je na kratko označena zgodovina elektrotehnike in v katerem nam razlaga pisatelj kaj bode z elektriko v bodočnosti. Osnovni električni pojavi. Tukaj beremo o elektriki vzbujeni s trenjem in oni vzbujeni z dotikom, dalje o zakonih galvanskega toka, o električni merski jednoti, o učinkih galvanskega toka, o električnih tresajih in o Herzovih ter Teslinih poskusih.

Proizvajanje električnih tokov. 1. Galvanski elementi. 2. Termoelektrični elementi. 3. Dinamo stroj. 4. Akumulatorji. 5. Transformatorji.

zadnjega zborovanja se prečita in odobri. III. Društvene zadeve: G. predsednik častita g. Šahu in Vrečerju k avanzmentu ter g. Josip Brinarju iz Vojnika, koji je dovršil izpit za meščanske šole (I skupino) tako z izvrstnim uspehom. Živel!! Z veseljem smo pozdravili zopet jednega podpornega uda; pridružil se nam je vrli narodnjak g. Matej Hvalec, veleposestnik in krčmar v Jurkloštru. Nazdar! G. Tratar opraviči odsotnost. Tovariš Krajnc naznani društvu, da je B. Kregarjev spomenik gotov, in da so tudi troški poravnani. Primankljaj poravnal je slav. krajni šol. svet za celjsko okolico. Naj mu bude na tem mestu izrečena srčna zahvala. Tovariš Gradišnik poroča o zborovanji delegacij „Lehrerbunda“ dne 7. aprila meseca v Gradci. Žal, da se zborovanja niso vdeležili vsi delegatje (slovenski). Zastopanih je bilo samo sedem društev. (Vseh skupaj jih je 15; kje so pa druga ostala?) Vkljub temu bil je moralen uspeh časten in veseli so se vrnilo slov. delegatje domov. Tovariš Šmorancer nasvetuje, da bi naše društvo kupilo 20—25 komadov H. Schreiner-Bezjakovega slovarčka za ženska ročna dela; se sprejme. Gosp. Šmorancer nasvetuje nadalje, naj se obravnavajo „nasveti“ in „predlogi“ pri društvenih zadevah; se soglasno sprejme. Na predlog g. Petriček-a napravi naše društvo izlet na „Grobelski most“ pri Št. Pavlu dne 5. junija, (za slučaj, da bi bilo 5 junija zjutraj neugodno vreme, vrši se izlet 12. junija). Tovariš Petriček interpeloval je slav. okr. šolski svet, da ta odločno prepove vsem onim nadučiteljem, koji po nedeljah občinstvu pred cerkvijo preklicujejo, kaj se jim „daje od oblastnij na znanje“. To pa vendar ne gre, da bi učitelj opravljal službo policaja, kajti to ni samo nečastno za dotičnika, ampak pri tem trpi naš ugled! Saj je vendar že zdavnaj minila „zlata doba“, ko je bil učitelj vse drugo, samo učitelj ne! IV. Govor g. Josip Supaneka: „Govoriti in drug družemu odpirati srce, to je po treba; razodeto pa v svojo korist obračati, to je omika.“ Gosp. referent je povsem govoril zopet enkrat iz dolgoletne lastne šolske prakse ter je bilo biserno zrno njegovega zelo zanimivega govora zapopadek: „Čislajmo se sami, potem nas bodo tudi drugi čislali!“ V prav resničnih izgledih nam je gospod referent pokazal, kako da naj bodo učitelji v medsebojnem obnašanju, da jih bude ves svet čislal, spoštoval. — Na šolskem polju vse nam bo lahko storiti, ako združimo moči, torej vedno po geslu: „viribus unitis“. Natančneje v „Popotniku“.

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) priredi dne 5. junija t. l. izlet na Savinjski most pri Št. Pavlu ob Bolski. Odhod za udeležence iz celjske okolice in laškega okraja ob tričetrt na osem v jutro z velenjskim vlakom. — P. n. tovarišice in tovariši se vladno vabijo k prav številni udeležbi. Na veselo videnje torej! Odbor!

(Celjska pošta.) Večkrat se čujejo pritožbe, da pri celjskem c. kr. poštnem uradu našega jezika nič kaj ne spoštujejo. Na slovensko vprašanje ne dobiš odgovora, ali pa se ti obregne nemški uradnik, da te ne razume. Na slovenske tiskovine, ti zapiše kaj po nemško. Ne vemo, koliko uradnikov je tu, na tej pošti, ki znajo slovensko, to pa vemo, da jih je veliko premalo. Druge pomoči tu ni, kakor da vsak Slovenec odločno zahteva svojo pravico in če se mu ne ustreže, da se pritoži magari naravnost pri trgovinskem ministerstvu. Sicer pa mislimo, da gledé celjske pošte ne bi škodila kaka interpelacija v državnem zboru. Toliko za danes!

(Celjsko nemško bicikliško društvo) priredi o binkoštnih praznikih, kakor je razvidno iz različnih bombastičnih pozivov svoj „Gaufest“, k kateremu vabi svoje „Stammesbruderje“ iz vseh pokrajin. Kakšen značaj bodo imele te slavnosti, vemo že naprej; poleg tega vendar iz srca privoščimo kot prijatelji bicikliškega športa celjskim biciklistom, da se v krogu vernih svojih sodrugov, ki bodo prihitali iz sosednjih dežel, da si dvomimo, da bodo vsi ti „puro sangvine“, zabavajo in si zabavljajo. Še manj pa nam pride na misel morebiti nekterim poštnim častilcem bicikliškega športa kaliti na kateri koli način nedolžno veselje, da si nam je še krvavo v spominu, kako so delali Celjani lansko leto z na-

šimi gosti ob priliki otvoritve „Narodnega doma“. Ne samo glave gospodov in dam niso bile varne pred smrdljivimi jajci, kamenjem, steklenicami itd., celo našim hišam se ni prizanašalo in videli smo drug dan najdrastičnejše karikature tekočine gnjilih jajec in gnojnice po stenah, oknih, vratih itd. — Ker vemo, da bodo nekteri elementi porabili to priliko zopet, da na slovesen način manifestirajo nemški značaj celjskega mesta in že sedaj rotijo vse someščane, da naj razobesijo raz streh svojih hiš frankfurtarske cape je gotovo tudi opravičena bojazen, da znana svojat ne bodo prizanesla onim hišam, katerih lastniki ne bodo čutili potrebe, kazati svojega strahu pred nekterimi domnevnimi celjskimj mogotci. Apelujemo torej na treznomisleče faktorje, da zastavijo svoj vpliv, da se ne bodo dogajale take stvari, ktere sigurno ne bi bile v čast prirediteljem slavnosti, in ktere so najbolj sposobne karakterizovati oliko onega znanega sloja celjskega posili nemštva. Pustite nas v miru, kakor se tudi mi ne brigamo za vas, pa bo mirna Bosna.

(Že zopet izzivanje.) Večkrat smo že pisali na tem mestu, da naš nemški „Herrenvolk“ kaj rad izziva in ščuva, kjer in kakor le more. Seveda se pri tem naši „purgarji der Intelligenz“ ne izpostavljajo več sami, ker smo jih že večkrat pošteno okrcali in naklestili, ampak se poslužujejo za take stvari v njihovi službi stoječih barab in teh zaroda — ne izvzemši nežnega(!) spola, fakinaže, in od teh se komaj malo razlikujočih trgovskih uslužbencev z malimi izjemami. Pri tem pa jim pride prav vsako sredstvo, da le dosežejo svoj namen. Ni še zadosti, da pri vsakej priliki in povsod poleg še neumnih frkolinov in otrok tudi bolj odrasli mirno idoče občinstvo na vse mogoče načine nahrulijo, ali kakor oni pravijo „nahajlajo“ (po naše se pravi to, koga nalajati), začeli so ljudje te baže, odkar rastejo med drugo pleveljo na polju in travnikih tudi že tiste pristne pruske ali Bismarckove plavice, strašiti zopet s to, vsak avstrijski čut naravnost žalečo cvetlico. Nam ni do tega, jeli si nabaše makar kak zelen mladič, ali kaka nadobudna mnogoobetajoča pristna celjska Tavtonka celo košaro te zelenjavi na klobuk, na hrbet ali kamor hoče, ali to pa si odločno prepovemo, da nosijo očitno in nalašč te plavice nekteri trgovski uslužbenci v zagumbnicah tudi po trgovinah in celo takrat, kadar jim je streči mirnemu in potrpežljivemu slovenskemu občinstvu. Slovensko, baš sedaj se zavedajoče občinstvo opozarjamo na to, da obrne hrbet takim trgovinam, kjer se ga tako nesramno zaničuje in kjer se mu sladka le tako dolgo, dokler kažeš groš, ko pa odneseš pete, se ti za hrbtom rogajo in te nazivljejo z „bindiš-butlnom“, tepcem in enakimi lepimi imeni. Rojaki-okoličani, zahajajte rajši v domače slovenske trgovine, katerih je v mestu sedaj dovolj, kjer se hode z vami pošteno ravnalo, in kjer bodele gotovo tudi pošteno postreženi. Prizadete lastnike onih trgovin pa, v katerih se naše ljudstvo na zgoraj navedeni način žali, svarimo in jim priporočamo, da tako postopanje odločno prepovedó vsem svojim uslužbencem od najnižjega vajenca pa do mogočnega „komija“, ker nismo prav nič več voljni prenašati še nadalje enake žalitve naše narodnosti ter smo pripravljani delati vsikdar in povsodi za bojkot proti onim ljudem, kateri ne spoštujejo naroda, kateri jim daje kruh in materijelni obstanek. Bodemo videli!

Poštna zadeve.

Slovensci, na branik za svoj jezik in narodnost!

V 14. štev. „Domovine“ z dne 8. malega travna t. l. se je na prošnjo necega župana priobčilo besedilo prošnje na vis. c. kr. trgovsko ministerstvo za slovenske napise, tiskovine, vrednotnice itd. na naših poštah. Takrat se je v pomanjkanju prostora priobčil le prvi del te prošnje, namreč:

A. Pritožbe proti nepostavnostim in nepravilnostim na pošti v

Drugi del te prošnje se še le danes priobčuje slavnim občinskim uradom in drugim korporacijam v blagohotno uporabo.

B. Razlogi.

V odpravo naštetih nepostavnostij in nepravilnostij in za uslišanje svoje prošnje se sklicujemo na sledeče razloge:

1. V poštno področje c. kr. poštnega urada n. pr. v Slovenski Bistrici spadajo sledeče občine in na podlagi ljudskega štetja iz leta 1890. sledeči prebivalci:

a) Slovenska Bistrica	1260	Slov.	66	Nem.*
b) Gornja Bistrica	614	"	—	"
c) Šentovec	389	"	—	"
d) Sv. Martin na Pohorju	554	"	—	"
e) Črešnovci	862	"	—	"
f) Žabljak	540	"	—	"
g) Gornja Ložnica	548	"	—	"
h) Spodnja Ložnica	234	"	—	"
i) Ritoznoj	248	"	—	"
k) Laporje	308	"	—	"
l) Kovača ves	300	"	—	"
m) Tinje	1302	"	—	"
n) Vrholje	390	"	—	"
skupaj	7749	Slov.	66	Nem.

Število 66 Nemcev ni avtentično; kajti nad dve tretjini teh je po rodu Slovencev in so se le zato vpisali med Nemce, ker se je v popisnih polah c. kr. vlade vprašalo le za občevalni jezik, a ne za narodnost. V vsakdanjem občevanju se tudi teh 66 pseudo-Nemcev poslužuje slovenskega jezika.

2. Z naštetimi nepostavnostmi in nepravilnostmi pri naši pošti se čuti 7749 Slovencev teh občin od c. kr. poštnega urada in od državne poštne uprave sploh zapostavljene v ravnopravnosti slovenskega jezika, okrajšane in oškodovane v svojih pravicah ter žaljene v svojem narodnem čutu.

3. Z nerednostmi in nepostavnostmi na naši pošti se lahko prebivalstvu provzroči gmotna škoda.

4. Prebivalci teh občin plačujejo državi redno in točno predpisano dačo in jej dajejo svoje sinove v vojake; oni torej izvršujejo natančno svoje dolžnosti; zato pa tudi stavijo opravičene zahteve do svojih pravic, da jim da državna izvrševalna ali eksekutivna oblast vse to, kar je slehernemu avstrijskemu narodu zajamčeno v členu XIX. državne osnovne postave z dne 21. decembra 1867, št. 142, državnega zakonika, kateri se glasi:

„Vsi narodi v državi so jednako-pravni in vsak narod ima nekršljivo pravico do varovanja in negovanja (gojitve) svoje narodnosti in jezika. Država priznava jednakopravnost vseh v deželi navadnih jezikov v šoli, uradu in v javnem življenju.“

5. Prebivalstvo teh občin ve, da je visokemu c. kr. trgovskemu ministerstvu po ustavi Njegovega Veličanstva izročeno izvrševanje te postave po naših poštah, zato prosimo in zahtevamo, da se ta postava v polnem obsegu izvrši natančno tudi v našem c. kr. poštnem uradu.

6. C. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo v Gradci noče izvrševati slovenskemu narodu njegovih pravic ali pa ustreza prošnjam slovenskih občin le v pogojnem naklonu. Ono namreč obljubuje dati napraviti, dvojezične pečate itd., kadar se bodo nemški obrabili, s čim se izvrševanje enakopravnosti našega jezika preloži najmanj na 20 let (kakor se je to zgodilo pri Sv. Tomažu pri Ormožu in drugod). Mi plačujemo zdaj svojo dačo in dajemo zdaj svoje sinove v vojake, a ne kadar se bodo nemški napisi, pečati itd. obrabili, zato hočemo imeti vse svoje pravice že zdaj izvršene.

7. Zapostavljanje pravic davkoplačevalcev, zavijanje in preziranje državnih postav od državne izvrševalne oblasti, jemlje državi med narodom zaupanje, slabi veljavo vlade in vzbuja nevoljo in nezadovoljnost; zato se naj blagovoli člen XIX. državne osnovne postave, katera bi se morala že pred 50 leti izvršiti vsaj zdaj v slovenskem narodu tako izvrševati, kakor se izvršuje v nemškem narodu.

8. „Justitia fundamentum regnorum!“ Pravičnost je trdna podlaga državam; zato prosimo v jubilejnem letu Njegovega Veličanstva:

* Ker nam število Nemcev ni do dobra znano, priobčujemo le približno število, tudi nam druge občine tega poštnega področja niso znane; zato se naj blagovoli dopolniti kar smo izpustili.

Visoko c. kr. trgovsko ministerstvo naj blagovoli pod A, točka 1. 2. 3. 4. 5. 6. našete nepostavnosti in nepravilnosti v c. kr. poštnem uradu v odstraniti zaukazati ter odrediti, da se nemudoma v tem poštnem uradu:

1.) Napravijo vsi napisi, naznanila, oklici, ukazi itd. tudi v slovenskem jeziku,
2.) da se rabi slovenski pečat,
3.) da se na poštnem vozu oskrbi slovenski napis,

4.) da bode vedno dobiti le dvojezičnih poštinih vrednotnic, tiskovin itd., katere ustrezajo obema narodnostima,

5.) da se s samonemškimi vrednotnicami in tiskovinami ne bode več na zviti način zniževal konzum dvojezičnih tiskovin in vrednotnic,

6.) da se v prihodnje poštini uradnik kaže v besedi in dejanji prijaznega slovenskemu jeziku in da bode našega jezika popolnoma zmožen.

Sledé podpisi in pečati občinskih uradov.

Vsi oni občinski uradi, ki še nimate slovenskih pečatov, dajte si takoj napraviti samo-slovenske, z nemškimi se drugače pri ministerstvu pošteno osmešite, češ, nas opominjate k pravičnosti in enakopravnosti, sami pa imate nemške pečate in če doma v občini ne režete svojemu narodu pravičnega kruha, tudi nam doslej tega ni bilo zameriti, ker smo daleč od vas in nismo vedeli, da zahtevate svojih postavnih pravic!

Spodnje-štajerske novice.

(Imenovanje.) Polkovnik 87. pešpolka, po vrnitvi iz Krete opetno odlikovani Leo Guzek, imenovan je poveljnikom 15. pešpolka.

(Na Teharjih) zidali bodo letos novo župno cerkev. — Nemškutarji opekli so se grozno pri zadnjih obč. volitvah, ko so uložili ugovor proti volilni pravici dr. Dolscheina, češ, da je inozemec. Dr. Dolschein pa spada v občino Logatec na Kranjskem.

(V Letušu) pri Braslovčah so osnovali „Bralno društvo“. Pravila je c. kr. namestništvo že potrdilo. Na podlagi teh se skliče občni zbor na binkoštno nedeljo.

(Vabilo.) „Bralno društvo“ v Letušu pri Braslovčah bode imelo na binkoštno nedeljo dne 29. maja t. l. točno ob 4. uri popoldne v prostorih gostilne gosp. N. Zanierja v Letušu svoj prvi občni zbor s sledečim vzporedom: 1. Po zdrav. 2. Poročilo o delovanju osnovalnega odbora. 3. Volitev odbora. 4. Vpisovanje novih udov. 5. Posvetovanje o naročbi časnikov in knjig. 6. Nasveti. K obilni udeležbi vabi

osnovalni odbor.

(Pri II. občnem zboru „Kat. političnega društva za vranski okraj“) dne 22. maja t. l. je govoril predsednik na kratko o političnem položaju ter poročal o društvenem delovanju. Po ročilo predsednika, tajnika in blagajnika se je vzelo na znanje Č. g. Zdolšek je obširno govoril o vzrokih podraženja žita in o kupčiji z njim na borzah. Novi odbor se je tako-le sestavil: Alojzij Kokelj, predsednik, Jakob Brinovec z Vranskega, podpredsednik; Franc Prislan iz Braslovč, tajnik; Č. g. Franc Zdolšek, blagajnik; Anton Čizej z Vranskega, Franc Honžič iz Št. Jurija, Anton Virant z Gomilkega, Lavrencij Plaskan iz Braslovč, Julij Žigan iz Polzele, odborniki. Nek ud je predlagal nastopno resolucijo, ki je bila seveda soglasno sprejeta: „Možje, zbrani na II. občnem zboru „Katoliško političnega društva za vranski okraj“, navdušeno pozdravljajo misel, da se ustanovi slovensko vseučilišče v Ljubljani, ter prosijo slovenske poslance in druge merodajne kroge, da z vso energijo delujejo na to“.

(Na Vranskem) v gostilni gospe Terezije Šenták bo na binkoštni ponedeljek popoldne ob štirih g. državni poslanec J. Žičkar poročal o svojem državnozbornem delovanju. Volilci iz vranskega okraja se k shodu uljudno vabijo.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda na Vranskem) ima dne 30. maja t. l. svoj občni zbor ob 3. popoldne v Šentákovej gostilni.

(Šoštanj.) Nek tukajšnji trgovec, kateri se zove mimogrede „Feuerwehr-Hauptmann-Stellvertreter“ pri tukajšnji požarni brambi, si je predrznil na poslopje požarne shrambe napraviti napis „Feuerwehr-Depot“. Kaj se je zgodilo? Občina mu je dala odlok, da se ta, za trg Šoštanj

preveč staroveški napis takoj, najdalje v teku treh dni, zbrise. Pepek je torej moral na svoje troške imenovani napis, akoravno ne radovoljen, pa prisiljen odstraniti, ker je videl, da je storil predrznost. Počasi bomo jih obrnili k pameti.

(Načelnikom gornjegrajskega okrajnega zastopa) potrdil je cesar g. Vinc. Derča.

(V Št. Lovrencu nad Prožinom) bile so v ponedeljek občinske volitve. Zmagali so v vseh treh razredih narodnjaki.

(Umrli je) na Zidanem mostu dne 19. t. m. ondotni gostilničar Alojzij Moser. V. m. p.!

(Požar.) V noči od 21. do 22. t. m. pogorela je cela vas Žavna vas med Hrastnikom in Zidanem mostom. Škoda jako velika.

(Brežka čitalnica) dobro napreduje. Stalnih domačih udov broji že do 50; zunanjih je pa tudi lepo število. Pri občnem zboru v nedeljo dne 22. t. m. je bil predsednikom izvoljen Č. g. kaplan Čížek. Na Telovo 9. junija t. l. priredi veliko besedo z vojaško godbo.

(Ogenj.) Dne 24. t. m. zgorelo je graščaku Benediktu Herletu v Goliču pri Konjicah obsežno gospodarsko poslopje. Škoda je zelo velika. Kako je ogenj nastal, ni znano.

(Nezgoda.) V Neussovi tovarni za pohišstvo v Peklu pri Poljčanah zagnal je dne 13. t. m. stroj težko desko žagarju Martinu Orešnik s tako silo v trebuh, da je drugi dan umrl.

(V kopališče na Slatino) prišlo je do 20. t. m. 105 tujih gostov.

(Zgorela je) dne 18. t. m. v Podvincih pri Ptujtu hiša in gospodarsko poslopje Ivanu Grandušek. Na sumu imajo nekega sosednjega posestnika.

(Ormoško učit. društvo) zboruje dne 2. junija t. l. ob 10. uri predpoludne v Ormožu. 1. Zapisnik. 2. Društvena poročila. 3. Predavanje g. Ant. Kosija. 4. Volitev delegatov k občnemu zboru „Zaveze“. 5. Slučajnosti. Točno ob 9. uri pred zborovanjem je pevka vaja, h kateri naj vsi pevci in pevkine prineso Mohorjevo pesmarico. K zelo obilni udeležbi vabi uljudno odbor.

(V Ivankovcih pri Ormožu) je županom zopet izvoljen g. Franc Pavlinič, svetovalca sta g. Matija Keček in g. Ant. Praprotnik, odborniki pa gg. Martin Šabič, Tomaž Juršič, Anton Kuharič, Anton Masten, Ivan Puklavec, Ivan Sever, Jože Zidarič, Franc Zorjan in Franc Žnidarič. Naj bi vedno njih delovanje bilo domovini in narodu v korist.

(Okrajno bolnišnico v Slov. Gradci) začeli bodo kmalu zidati. Dež. odbor štajarski poveril je zgradbo, proračunjeno na 13.000 glđ. svojemu privilegirancu, slatinskemu renegatu Miglitschu.

(Samomor ali nezgoda?) Pretekli teden vozil se je na poti iz Radinc v Petance neki Zilavec. Stal je na brodu prav blizu kraja. Sredi Mure je padel ali skočil v vodo in izginil v valovih.

(Od Kapele) se nam piše: Čudno, da letos tukaj ni nobene lastovke. Vsa gnezda so prazna. Najbrž so zopet te, nam Slovincem tako mile ptice, postale bogat rop oholih brezsrčnih Lahov. Kaj bi pa bilo, ko bi laške nenasitneže, ki pri nas jemljejo našim delavcem kruh, a pri tem marsikterege ptiča požró, ne pustili več domov. — Na Nemškem bojkotujejo češke delavce, a mi Slovenci hranimo Lahe!!

(Za zgradbo železnice od Radgone) do ogrske meje dovolilo je železniško ministerstvo tehnična dela za jedno leto odvetniku in vseučiliščnemu docentu v Budapešti dr. Mih. Gozephany.

(Ljutomer.) Kmetijska podružnica bode zborovala na binkoštni ponedeljek dne 30. t. m. ob 3. uri popoldne pri g. Iv. Vaupotiču v Ljutomeru. Ob tej priliki bodo se izročila darila zaslužnim poslom. Govorilo se bode o travah in travnikih. Vabijo se vsi okoličani, da naj se udeleže tega zborovanja prav obilo!

(V Ljutomeru) niso bili Slovenci srečni pri obč. volitvi, kajti zmagali so le v tretjem razredu, dočim imajo v prvem in drugem razredu nemškutarji znatno večino. Težko, da bi bila agitacija Slovincem res tako vsestranska, kakor pišejo nemški listi.

(V Središču) bil je dne 7. t. m. izvoljen županom Josip Sinko, ker se je dosedajni Jan. Kočevar zopetni izvolitvi odpovedal. Svetovalci so: J. Kočevar, Makso Robič in Martin Čulek.

(Posnemanja vredno.) Občine Radoslavci, Malanedelja, Moravci in Godemarci so sestavili

in podpisali prošnjo za slov.-nemški pečat na tukajšnji pošti ter njo odposlali na vis. c. kr. trgovsko ministerstvo. — Ob enem so vse imenovane županije podpisale prošnjo za slovensko vseučilišče v Ljubljani ter jo odposlale na predsedništvo drž. zbora na Dunaj.

(Obesili so) v Mariboru dne 21. t. m. roparskega morilca Wratschko-ta, ki je oropal in umoril svojedobno tasta in taščo. Obžaloval je zadnji dan le „nesrečno naključje“, da mora biti on ravno prvi, kterega vesijo pri mariborskem okrožnem sodišču.

(Cesar je pomilostil) k smrti obsojenega Mih. Božiča, ki je zastrupil v jeseni svojo teto Skerlovnik v Št. Vidu pri Marenberku. Najvišje sodišče obsodilo ga je na 20 let težke ječe.

(Predsednik dež. nadsodišča v Gradci) postal je vendar le bivši pravosodni minister grof Gleispach. Lahko bi imenovali to imenovanje vladino nevstrašeno odločnost, morda pa tudi — kljubovalnost. Slovenci poznamo tega „umirovljenega ministra“ iz prejšnje dobe njegovega predsedovanja v Gradci; tačas bili so vsaj Nemci ž njim zadovoljni, a sedaj vlada med Nemci tako sovraštvo do njega, da prorokujejo najhujše reči za Gradec, ako ostane zraven — bosanskega vojaštva še Gleispach tam. Najrajši bi seveda Nemci obdolžili vladu, da je to imenovanje nekaka koncesija Slovincem, no tega vendar ne morejo prav sami verjeti, ker jim ni znano, kakšne dobrote nam je svoječasno delil. Zato pa trdijo, da si je njih preziranje zaslužil s tem, da je podpisal Badenijeve jezikovne naredbe za Čebe. V tem smislu objavila je tudi zbornica štajarskih nemških odvetnikov v nemških listih grajo in obžalovanje zbok tega imenovanja. Nas Slovincem seveda ne more sprijazniti omenjeni podpis ministra Gleispacha, ker imamo zana-prej opraviti z Gleispachom kot predsednikom graškega nadsodišča.

(V Gradci) je umrl dne 12. t. m. prevz. g. baron Žiga Ottenfels, hrvatski vlastelin, posestnik graščin Bežanec, Hrvatsko itd. v Zagorju na Hrvatskem. Bil je hrvatski dež. in ogrski drž. poslanec, od cesarja imenovan tajnim svetnikom in komornikom. Slovenskemu narodu bil je vsikdar pravičen. N. v m. p.

(Štaj. „Sängerbund“) uprizori v Gradci dne 14. in 15. avgusta t. l. veliko slavnost, za kar mu je dovolil dež. odbor 1000 glđ. podpore. Brez zavisti stavimo vprašanje: čegav denar je podarjeni tisočak, kakšna je po večini smer „Sängerbundu“, koliko podpore je dobilo patrijotično „Slovensko pevsko društvo“ za Spodnji Štajar? Odgovor: denarja je najmanj tretjina slovenskega, kateri delijo brez vprašanja nas; glavna naloga „Sängerbundu“ je gojitev pruskega nacionalnega petja, pri kojem niti „Wacht am Rhein“ ne manjka; naše veliko pevsko društvo, ki ima svoj sedež v Ptujtu, a prireja vsako leto drugje na Spod. Štajarskem svoj letni koncert, dobilo je dosedaj k večjemu deželne podpore v tem, da voha za vsakim njegovim sestankom par tajnih in javnih — policistov.

(Najbolj nemško mesto) hoče res ostati Gradec. Tako „nemški“ še menda v Berlinu niso, da bi javno napadali svoje domače vojaštvo, sicer bi ondotni Poljaki ne nosili tako voljno pruskih „pikelhaub“, kakor Bošnjaki rudeče vojaške čepice. Znatiželjni smo, kaj bo storilo vojno poveljstvo za zadoščanje ugleda avstrijskega slovanskega vojaštva po fanatiškem sramotanju istega dne 15. t. m. v Gradci. Ne bo li se zgodilo konečno, kakor vselej v boju z nemškimi nacionalci — da se bosansko vojaštvo odmakne. To hočejo Gradčani ravno doseči ter nadaljujejo sovraštvo. Tako je dne 20. t. m. začelo iz neke nove hiše leteti kamenje na oddelek bosanskega moštva, pri čem je jeden vojak kaj hudo ranjen. Nacionalni žolč razburil je pa še Gradčanom najbolj korni poveljnik, ko se je nedavno razglasilo, da zgubi 38 rezervnih častnikov, svoje šarže, ki so se svojedobno vdeležili pogreba napadalca na vojaštvo. Tako kaznovani hočejo se maščevati s tem, da skušajo pregovoriti vse nemške rezervne častnike, naj odložijo šarže. Vstrahovali seveda s tem ne bodo Avstrije, ki se lahko vojuje tudi brez nacionalnih rezervnih častnikov.

Druge slovenske novice.

(Ljubljanske novice.) Pretekli petek 20. maja t. l. bo ostal kranjskim Slovencem — tako se nam od tam poroča, — izvestno dolgo let v najprijetnejšem spominu. Ljubljana je sprejela v krog svojih meščanov odličnega člana, ljubljanska škofija sprejela je svojega novega višjega pastirja, — knezoškofa-rojaka. Tako slovesno še ni bil do zdaj noben škof ljubljanski sprejet, kakor dr. Anton Jeglič, in še nikdar niso kranjski Slovenci tako srčno pričakovali in pozdravili svojega škofa, kakor to pot. Strelji iz topov ljubljanskega gradu so opozorili ljudstvo v petek ob pol 12. uri dopoldne, da je došel v Ljubljano brzovlak ter pripeljal seboj knezoškofa dr. Jegliča, in ko so ga pozdravili načelniki oblasti, duhovščina i. dr., zagrmeli so — ko je došel do knezoškofijske palače, zopet topovi. V petek na večer ob 9. uri bila je serenada in bakljada, kjer je igrala vojaška godba in so pela pevska društva: „Slavec“, „Ljubljana“, „Trgovsko društvo“ in kat. pevsko društvo „Zvon“ skupno, ki se je vrlo obnesla in pri kateri je bilo nad 16.000 ljudi. V nedeljo 22. maja se je vršila ob navzočnosti stol. kapitelja, obilo zbrane duhovščine, zastopnikov posvetne gosposke in družih korporacij in zavodov v stolni cerkvi slovesna intronizacija novega knezoškofa s pontifikalno mašo, pri kateri priliki je novi knezoškof nagovoril po nagovoru prošta Klofutarja — zbrano duhovščino, na to pa stopil na leco in ogovoril teš se predstavil tudi ljudstvu v cerkvi, kjer je prebral papeževo pismo o imenovanju njegovem, na to pa obrazložil svoj stan in dotiko njega s škofljani v slovenskem, zatem pa v nemškem jeziku. Knezoškof dr. Jeglič — to lahko danes z veseljem konstatiramo, — si je pridobil na prvi mah srce slehernega Slovenca, in utis je napravil nanj najprijetnejši: da je dr. Jeglič škof, ki pozna svojo vzvišeno nalogo, in ki je energičen in sposoben dovelj, jo izvesti. **Zatorej: Slava mu!**

(Imenovanje.) Podpredsednikom ljubljanskega sodišča imenovan je ondotni državni pravdnik g. Josip Pajk — tožitelj ljubljanskih izgrednikov v Zvezdi.

(Osebnosti.) G. dr. J. Premrov, asistent v ljubljanski dež. bolnišnici, imenovan je okrožnim zdravnikom za Litijo. — Živinozdravnik g. Anton Slivnik imenovan je dež. živinozdravnikom za Metliko. — Umril je dne 18. t. m. okraj. živinozdravnik v Radovljici g. Jos. Kosirnik.

(Umril je) v hiralnici pri Sv. Jožefu v Ljubljani dne 22. t. m. č. g. Janez Čížek, misijonar, sin pilštanskega g. nadučitelja. Star je bil še le 32 let. Večni mu pokoj.

(Birmovanje v ljubljanski škofiji.) Prihodnje binkoštno praznike birmoval bode novi knezoškof ljubljanski prvič v stolni cerkvi; meseca julija in avgusta pa se bo vršila ista po deželi v več dekanijah. Kakor znano, je v Ljubljani v nedeljo birma za zunanje, v ponedeljek pa za domače otroke.

(Nov železniški most čez barje) dala bo zgraditi južna železnica v kratkem, da se tako izogne vsakojakim event. nezgodam in vednim troškom za poprave. Lesena dosedanja mosta pa se bodeta odstranila.

(O Binkoštih v Postojnsko jamo.) Postojnska jama bo o Binkoštih električno razsvetljena, kakor druga leta bo tudi letos več društev napravilo vanjo izlet. Zbok tega opozarjamo na vlak udove Schröckl na Dunaji, ki ima za ta dva praznika znižane cene tja in nazaj. Vožni listi so osem dni veljavni.

(Jubilejska slavnost.) Občinski svet ljubljanski je v svoji seji sprejel „en bloc“ vse županove predloge gledé praznovanja cesarjeve vladarske petdesetletnice; mej drugim tudi ono, da je mesto na predvečer (2. dec.) razsvetliti, ustanoviti ljudsko kopelj, zgraditi revno hišo za 150 mestnih ubožcev ter izplačati dne 1. dec. vsem magistratnim pomožnim uradnikom, mest. polic. stražnikom in mag. slugam 25% njih mesečne mezde.

(Občinski svet ljubljanski in zgradba justične palače) Dne 17. t. m. je obč. svetovalec Josip Lenče stavil v seji mestnega zbora nujni predlog, da je vlado pozvati, da odredi še letos pričetek zgradbe justične palače. Predlog je bil

prav dobro utemeljen, zatem z veliko večino sprejet in zdaj smo radovedni, koliko „leži“ Ljubljana pri vladi „na srcu“! Sramotno je le to, da se vlada za vsako nemško „gnezdo“ bolj zanima, nego za nujne potrebe glavnega mesta kranjske dežele! Škandal je to!

(Parobrod na Ljubljani.) Deželna vlada je dala g. Kotniku z Vrhnike obl. dovoljenje za vožnjo z malim parobrodom z Vrhnike do Ljubljane in nazaj.

(Zasebno učiteljišče) Naučno ministerstvo je dovolilo ustanovitev zasebnega ženskega učiteljišča pri Uršulinkah v Ljubljani pod pogojem, da ustreza vseskozi državnim šolskim zakonom. Pouk se je že otvoril.

(Umril je) v Škofjiloki gosp. Leopold Ape, c. kr. davčni kontrolor.

(Nove šole na Kranjskem) Nove šole snujejo na Muljavi pri Zatičini, Vrhpolju, Gor. Gradišču, v Orehovici in v Ostrogu; zadnje štiri so vse v šentjernejški župniji. Jednorazrednica v Žalini razširi se v dvorazrednico.

(Sadna letina na Kranjskem.) Dosedaj cvetju na sadnih vrtovih niso še nič škodovala vremenske neizgode; sadno drevje je letoz vseskozi v cvetju, zbog tega je nadejati se obilo sadu jeseni, ker se tudi gosenic letos ni treba bati. Zelo umestna pa je odredba, s katero oblasti spomladi hišnim gospodarjem, poljedelcem in sadjerejcem ukazujejo drevje očistiti mrčesov, gosenic in podobne golazni.

(Novomeški občinski zastop) sklenil je v proslavo cesarjevega jubileja ustanoviti dve dijaški ustanovi po 50 glđ. ter jedno ustanovo 100 glđ. za 20 občinskih revežev, ki se bo razdelila med nje vsako leto dne 2. decembra.

(Graščino Dol. Radoljo) pri Bučki na Dolenskem je kupil gosp. Kavšek v Ljubljani za 60.000 glđ. Kacih 10 let sem so bile v tej graščini nastanjene nune Magdalenarice, ki so bile došle iz Zagreba. Zdaj so se pa preselile v Studenice na Štajerskem, kjer je že nekaj let ta nunski red naseljen.

(Koroški dež. predsednik) pl. Fraydenegg obiskuje podrejena mu okrajna glavarstva, kjer sprejema na slovesen način občinske deputacije, razna uradništva itd. Dne 16. t. m. obiskal je tudi popolnoma slovensko okrajno glavarstvo Velikovec. Da pa predsednik ne zve za slovenski življenjski tukaj, vodil ga je okr. glavar Kreuter povsod, kjer so visele nemške zastave ter ga pozdravljalo ljudstvo z nemškimi klici. Peljal ga je v mestno hiralnico, v vse šole, da, celo v — otroški vrtec nemškega „Šulferajna“ — le slovenske „Narodne šole Ciril Metodove družbe“ mu ni pokazal, morda se je bal, da bi pri tej priložnosti znal dež. predsednik zvedeti, da okr. glavar slovenskega okraja Velikovec ne zna besedice — slovenske.

(V Trstu) hoteli so peki zopet podražiti kruh, a izišel je ukaz namestništva, da morajo ostati sedajne cene nespremenjene; peka pa, ki bi vkljub prepovedi kruh dražje prodajal, kaznovalo se bo za 400 glđ. Mestna občina nameruje zgraditi občinske peči, da se izogne pomanjkanju kruha ali zvišanju cen istemu v slučaju, da bi peki vstavili delo. Dobiček bil bi židovski.

(Jezikovna ravnopravnost na Primorskem.) Na pritožbo poslanca dr. Laginja, da si drzne puljsko okr. glavarstvo celo „čitalnici“ italijansko dopisovati, zagotavljal je ministerski predsednik grof Thun, da je to posamezen slučaj — neljuba pomota v glavarški pisarni. V seji drž. zbora dne 6. t. m. pa je podal V. Spinčić toliko nabitih dokazov o nasilstvu italijanščine vseh političnih, sodnih, davčnih, šolskih, da, celo cerkvenih višjih oblastij, da je lahko kršitelje pri dotičnih uradih na Primorskem pošteno strah — ako jih ne bo vlada le s pogledom kaznovala. O tej interpelaciji poročamo prihodnjič natančneje.

Druge avstrijske novice.

(† Nadvojvoda Leopold) Na svojem gradu Hörnstein umrl je dne 24. t. m. nadvojvoda Leopold, general konjištva in imejtel zagrebškega pešpolka št. 53, po mnogoletni mučni bolezni v starosti 75 let.

(Avstrijske delegacije) zaključijo se z današnjim dnevom, a takoj po praznikih, t. j. dne

1. junija skliče se državni zbor, ki bo nadaljeval debate za jezikovno sporazumljenje. Po polmesečnem zasedanju pa se isti zaključijo, naj si bodo vspehi kakršni koli — skoraj gotovo ničevni. Delegacije zborovale so dokaj mirno; dovolilo se je ministru naknadnega kredita 30 milijonov, vendar z pripomnjo, da se takšno prikrito gospodarstvo vojni minister v bodoče ne sme dovoljevati. Pri proračunu ministerstva za vnanje stvari izreklo se je več nemškonačinskih poslancev, da ne morejo za istega glasovati, ker avstrijska vlada Nemce — zatira. Tako je štajarski delegat Hochenburger izjavil, da ne glasuje, ker je vlada imenovala proti volji Nemcev grofa Gleispacha predsednikom graškega nadsodišča, ker je kaznovala več rezervnih častnikov, ki so se vdeležili jesenskih demonstracij ter ker še na željo graškega nemštva ni premetila bosanskega vojaštva od tam. Res vseskozi tehtni razlogi!

(Na Dunaji) umrl je dne 12. t. m. bivši župan dr. Gröbl. Županoval je pred sedajnim županom.

(V Pragi) dogodila se je dne 19. t. m. velika nesreča. Malo pred nameravanem odhodom razpočil se je na Veltavi kotel na parniku „Fran Josip I.“ ter raznesel ves parnik na grozovit način. Okoli 20 oseb bilo je že na parniku, ktere je skoraj vse tako strašno raztrgalo, da so padli nazaj v vodo le še posamezni telesni ostanki, kakor roke, noge itd. Eksplozija bila je tako močna, da je razdrobila na bližnjih hišah šipe.

(Stoletnico rojstva Adama Mickiewicza) prvega, nedosežnega pesnika Poljakov, obhaja poljski narod ves ta teden, in sicer pričeni v Lvovu dne 21. in 22. t. m. Kaj je bil ta duševni velikan Poljakom baš v dobi, ko je njih samostojnost ležala tako rekoč na smrtnem odru, zadostuje vzklík v žalostinki na Mickiewicza govornika A. Prusinowskija v besedah: „Po zgubi vsake velikosti postal je naš narod po tej duši velik.“ Tudi ostalim nam Slovanom niso neznana neumrljiva dela odličnega poljskega pesnika, in z brati Poljaki slavimo tudi mi Jugoslovani v duhu stoletni spomin rojstva ženičnega pesnika Mickiewicza. Večna slava njegovemu spominu!

(Viteški Mažari) kaznujejo svoje politične nasprotnike na prav „viteški“ način. Državni poslanec pater Lepsenyi priobčil je obširno brošuro, v kateri razkriva zločinski značaj mažarskega proroka Kossutha. Ker je Mažarom najhujše resnico slišati, napadli so ga zbog tega levicarji v seji dne 24. t. m. ter ga dejansko mikastili, tako da je pater ves zbegan začel prositi odpuščanja ter svoje izjave deloma preklical. S tem pa se še „kolegi“ niso zadovoljili, nego dva poslanca pričakala sta ga pred vrati zbornice ter planila s palicami nanj, neusmiljeno ga udrihaje, rekoč: „Vničiti moramo capina!“ Še le policija ga je rešila krvoločnikov, spremila ga domov ter vso noč stražila njegovo stanovanje.

Ogled po širnem svetu.

(† V. E. Gladstone.) Dne 19. t. m. preminil je največji angleški državnik, da, največji državnik našega stoletja, 89 let stari Gladstone. Komaj 24 let star vstopil je v parlament ter bil v četrnič ministerski predsednik v svoji 85letni dobi. Celó njegovo življenje je nepretrgan čin pravičnosti do vesoljnega človeštva; zavzemal se je kot jedini za tlačene Irce, bil pa je gotovo tudi jedini neslovanski državnik, ki je deloval z vso vnašo za osloboditev balkanskih Slovanov. Tega vsečloveškega čina mu Slovani niso nikoli pozabili, tudi ob njegovi smrti poslali so bratske sožalnice slovanski vladarji, kakor ruski car, črnogorski knez itd. Pokopan je na državne troške. Slava njega spominu!

(V Španiji) se je stanje vsled napredovanja domačega brodogoja v vojni nekoliko ublažilo. Povsem mirno izvršil se je odstop prejšnjega ministerstva in bivši ministerski predsednik Sagasta prevzel je znova predsedstvo ter sestavil ministerstvo. Položaj pa je seveda odvisen od odločilne vojne, kojo se vsak dan pričakuje.

(Špansko-ameriška vojna) Do pričakovane odločilne bitke še ni prišlo, pač pa je špansko brodogoja zasedlo pod poveljnikom Cervera dokaj važno pristanišče Santjago na Kubi. Zgodilo se

je to brez najmanjše zgube, ker so mislili Amerikanci špansko brodovje vse kje drugje. Tudi ameriška blokada na Kubi je tako pomanjkljiva, da je španska ladija „Monserrat“ brez vsake zapreke v Cienfuegos odložila svoje blago ter se nepoškodovana vrnila v domovino. Velike bitke pričakovati je le še tedaj, ko dospe tudi ono špansko brodovje, ki je še v Kadiksu; do tedaj pa križa nalašč špansko brodovje iz zaliva v zaliv z izvanredno hitrostjo, da bega Amerikanca. V nekaj dneh pa se vendar že zna celo brodovje združiti in tedaj zvemo kaj značilnega.

Dopisi.

Od Savinje. Zopet smo izgubili zvestega sobojevnika na narodnem polju. Dne 9. majnika umrl je oče Gašpar Šorn, bivši dolgoletni župan v Grajskej vasi, dobro znan po vsej Savinjski dolini, izvestno pa tudi marsikomu po drugih slovenskih pokrajinah.

Krila je moža sicer le priprosta, kmetska suknja, a pod isto skrival se je kremenit značaj, blaga duša, plemenito srce, ki je plamtelo za blagor svojega milega slovenskega rodu.

Oče Šorn rodil se je leta 1819 v Grajskej vasi. V svojej mladosti ni imel priložnosti, pridobiti si potrebne šolske naobrazbe, najmanj pa na podlagi materinega jezika. Vzrasel je skoraj popolnoma neuk. Kolikokrat je zaradi tega britko tožil. A skušal je pozneje po zasebnej marljivosti zamujeno kolikor možno nadomestiti. Bistra glava, jeklena volja in iskreno rodoljubje omogočilo mu je, premagati vse ovire. Povspel se je tolikanj, da je bil materinščine v pismu dokaj zmožen. Ker je bil poleg tega sila vesten, nesebičen, postrežljiv itd. prišel je kmalu v občini na dober glas.

Že leta 1861. izvolili so ga soobčan svojim županom. Od tedaj pa je županoval čez 30 let skoraj neprenehoma ter vžival neomejeno zaupanje, dokler se ni zaradi bolehnosti prostovoljno odpovedal tej časti. Prevzemši svojedobno častni posel župana, začel je kmalu samostojno — brez tajnika — slovenski uradovati. Moral je zaradi te baje „nepotrebne novotarije“ slišati marsiktero nemilostno besedo, a ni se udal, ampak vstrajal pri „novi pisariji“. — Pozneje skazal mu je tudi ves vranski okraj svoje zaupanje, izvolivši ga v okrajni odbor in v okrajni šolski svet. V tem je neustrašno zagovarjal koristi narodnega šolstva in učiteljstva ter si v tem pogledu stekel marsiktero zaslugo. V znak hvaležnosti imenovalo ga je „Savinjsko učiteljsko društvo“ svojim častnim članom.

Pa tudi druga odlična mesta je zavzemal pokojnik. Bil je svoječasno cenitelj pri vravnavi novega zemljiškega katastra in zdaj upravni odbornik „Južnoštajarske hranilnice v Celji“. Tudi je bil zaupnik in menda prvi, jako marljivi za stopnik banke „Slavije“ v tukajšnjem okolišu.

Iz tega je razvidno, da se je mož pošteno trudil ter vspešno deloval v prid svoje slovenske domovine. Sam presvitli cesar je priznal njegove zasluge, podelivši mu srebrni zaslužni križec skrono.

V zadnjem času je močno obnemogel ter vsled tega zaporedoma odlagal svoja častna mesta. Le ud okrajnega šolskega sveta je ostal do zadnjega, ker je bil za napredek šolstva čez vse vnet. Zdej se je pa tudi on preselil v boljše domovino. Pogreb je pričal, kako priljubljen je bil pokojnik pri vseh slojih prebivalstva. Vdeležili so se pogreba zastopniki vseh sosednjih občin, okrajnega zastopa in okrajnega šolskega sveta. Jaka številno je bilo zastopano tudi učiteljstvo. „Savinjsko učiteljsko društvo“ pa mu je darovalo krasen venec z napisom „Svojemu častnemu članu — Savinjsko učiteljsko društvo“. Nadalje ga je gomilska šolska mladina in nebroj soobčanov, znancev in prijateljev spremilo k večnemu počitku. Gosp. nadučitelj domače šole pa je vzel v kratkem nagrobnem govoru od pokojnika slovo, zatrjujoč, da bode rajnega spomin vsaj v krogu njegovih ožjih rojakov in soobčanov neminljiv.

Zidanmost.

Kje dom je moj!
Tam kjer bistra se Savinja
Z močno sestro Savo strinja,
Kjer živi slovenska kost,
Tam ob Savi Zidanmost.

Da, da, res slovenska kost v marsikterem oziru, trda kost, ktero radi glodajo naši nemčurji

in posilinemci, a jim je prehuda, tako da si je marsikteri skrhal zobe ob njej — in jih še bo. Res nas pritiskajo in tlačijo na vse mogoče načine, toda zmagali bodemo konečno le mi. Ko bi ne bilo prežalostno, bilo bi smešno, kar se godi pri nas. Da bi prišli Vi, gospod urednik, enkrat med naše nemčurske gigerle in goske, stavim, da gotovo zbolite, bodisi od smeha, bodisi od jeze, kakršnega temperamenta pač ste. S časom Vam bodem naslikal, če hočete, cel album najzanimivejših oseb, za danes Vam podam samo dve sliki, častivredno zakonsko dvojico, gospo in gospoda K On je širok, visok mož, po rojstvu pravi german, samo to nesrečo je imel, da je rojen na Slovenskem Štajerskem. Po stanu je nadučitelj, pa ima še mnogo postranskega dela; najzanimivejše je, da po par krat na teden uradno kot deputacija na kolodvor spremlja ali tam vsprejema visoke goste, ki se pripeljejo ali odpeljejo po „šubu“.

Pa pojdemo malo šolo pogledat. Zunaj nad vhodom vidimo na zidu nekaj črnih lis. Gospod nadučitelj in „šubexpedient“ nam prijazno grgraje razloži, da se motimo, ko mislimo, da so to hieroglifi, temveč da so ostanki črk, ki so sestavljale napis „Ljudska šola“, a da jih je neusmiljeni dež tako izpral in dim od „lukamatij“ tako zakril, da se le še mesto pozna. On pa pravi, da nima časa brigati se za prenovljenje slovenskega napisa, ker mu ti preklicani „šubarji“ jemajo preveč časa.

Iz šole se pripodi fantin in nas pozdravi: „Dober dan“ — a gospod nadučitelj ga takoj prijazno opomni: „Wirst du gleich sagen „guten Tag“ oder nicht? Du . . . —“. Stopimo v vežo — a glej, glej — tu pa ni bilo dežja, da se tako lepo in različno nemški bere: „Industrie Zimmer, Kanzlei, I. Classe“ itd. Osupeli ga pogledamo, on pa nam nekako sramežljivo, fantinsko nagejivo pojasnuje: „Ja, wissen Sie, es geht halt nicht anders hier in Steinbrück“. Gospod K., bodite toliko konservativno napredni, da bode prenovili stari slovenski napis nad zunanjimi vratmi; prosimo!!

Bežimo od tu — z Bogom, gospod nadučitelj! Pojdemo malo na sprehod proti Širjam. Sredi strmega brega zagledamo od daleč brhko deklico kratkih kril, ki se nam gračijozno gibajo pribituzje z ogromnim šopkom gorskih cvetic. Oh, pardon, milostiva, zmotili smo se, saj ste Vi, menili smo, da je kaka gospica. „Ah, gehen Sie, Sie Schmeichler!“ Gospa zna samo nemško — saj je nadučiteljeva in „šubexpedientova“ soproga. Zapletemo se v pogovor: Kje ste bili gospa? — Šla sem na prosto v prekrasno naravo, da občudujem njeno lepoto; v takej situaciji najlažje razumevam in sočustvujem z našimi slavnimi pesniki (seveda ne slovenskimi). Gospa so silno poetični in izobraženi, zato imajo tako kratka krila. Največ izomike in poezije pa so si pridobili na kolodvoru — na peronu. Imajo namreč važno službo, kontrolirati vse osobne vlake in potnike, zato pa imajo tam rezerviran brezplačni fotelj, da se preveč ne utrudijo. Kakor njihov gospod, imajo tudi gospa poleg glavnega posla — nadzorništvo nad vlaki in potniki — še postranski posel — kaj pa da — Bog se usmili, časi so slabi, človek mora kaj zaslužiti, da vsaj more vsak popoludan v restavraciji povžiti čašico kavice. Postranski posel gospe K. je ta, da so učiteljica ženskih ročnih del na tukajšnji in loškej šoli. Seveda so revica bolni (saj še na Širje komaj pridejo) in zato ne morejo dosti hoditi v Loko. Imeli bi iti tja vsak četrtek, pa morejo le redko kedaj, no saj to ni tako hudo. Kmečki otroci imajo itak preveč časa, kaj potem zato, ako pridejo četrtek za četrtkom po uro daleč v Loko zaman čakati gospe učiteljice, saj smejo potem zopet domov iti, ko so se od počili od daljne hoje. Ti kmet pa molči, kaj to tebe briga, če so pa gospa bolni, da le denar vlečejo.

Ali bo to še dolgo trajalo? Na svidenje prihodnjič!
Puščavnik v Majlondu.

Narodno-gospodarske novice.

Pozor gospodarjem.

Županstva, ganite se, od vseh krajev naše države prihajajo tožbe o propadu kmetskega

prebivalstva; posestva so zadolžena, in to tako, da ne donajajo več toliko, da bi mogel kmet poleg davka pokrivati še obresti.

Ta kmečki stan kot glavni steber naše države je v zadnjih letih jel tako hirati, da, ako mu ne pride država na pomoč, se je bati, da bode v kratkem popolnoma poginil ozir. zginil kakor rosa pred jutranjim solncem

Zemlja ne donaja več toliko dohodkov, da bi se pokrili troški, vinogradi so uničeni, lesna kakor hmeljska cena je popolnoma padla, istotako tudi pri živini.

Kaj je početi kmetu, ali mu ni obupati?

Vsakemu stanu naše države pride pomoč, ali naš ubogi kmet, kateri radovoljno davke plačuje, kateri je poln patriotičnega čuta, naj bi pa preminil pod sedajno vlado.

Naj bode uradnik kakršnekoli vrste, obrtnik, duhovnik, vsaki jel se je gibati za zboljšanje svojega obstanka. Vlagajo se peticije, sklicujejo se shodi, le naš siromašen kmet trpi, kakor dete v zibeli, kterege klic ne sliši brezsrčna mati!

Da so vinogradi uničeni, krivo je slabo obdelovanje, penorospira in trtna uš. Treba je od države pomoči za nove nasade.

Da je cena lesu padla, kriva je židovska špekulacija, konkurenca bosanskega lesu, največ pa pomanjkanje denarja. Napraviti je treba korak ter odpomoči temu.

Da je hmeljska cena padla, kriv je uvoz ruskega hmelja, treba je temu naložiti višjo carino.

Da je cena živini padla, kriva je naložena carina bavarskih in švicarskih dežel, največ pa stroga postava gledé kužnih boleznij. Treba se je sporazumiti z gorej omenjenima deželama, da se odpravi carina.

Postavo o kužnih boleznih treba je prenarediti tako, da bi se ob takih slučajih ne zapirale vse sosednje dežele, politična glavarstva, okraji, občine, ampak le samo dotična soseska ali vas, to posebno tam, kjer ta bolezen itak ni nevarna, pač pa nalezljiva in napravlja kmetu mnogokrat slabo ceno.

Zarad tega, občinski odbori, župani, ganite se, vi ste v prvi vrsti poklicani zvedeti mnenja ljudstva, napravite sklep, vložite prošnje v tem smislu na državni zbor, izročite taiste v roke svojih državnih poslancev, oni so dolžni naše želje tam gori na Dunaji neomahljivo priporočati visoki zbornici ter po mogočnosti našim zahtevam vstreči.

Če bi pa naši poslanci ne slišali ali ne hoteli slišati našega klica, tedaj njim pa dajmo slovo! —

Prišli so časi resnega dela, pri katerih se ne moremo več zadovoljiti s praznimi obljubami.

Krvava rana, ktera se je vsekala kmečkemu stanu, je taka, da ji vže skoraj ni več najti leka za ozdravljenje.

Žiravniki obupali so nad prihodnostjo našega stanu in zdaj pa zdaj se je bati, da bode zaklenkal mrtvaški zvon.

Vabilo.

Dokaj let je že poteklo, odkar ni „Triglav“ priredil nikakega izleta v domovino, da si so bili ti izleti dalje časa že takorekoč običajni.

Ko so se pa po zimi v Gradcu pojavile razmere in odnošaji, ki nam Slovincem, sosebno slovenskim vseučiliščnikom dado sedaj jedva še mirno dihati, porodila se je mej „Triglavani“ misel, da bi spomladi pohiteli za nekaj hipov v domovino, da bi se ondi vsaj malce otesli težečih jih spon in da bi v kraju dragih svojih rojakov vsaj nekoliko pozabili na vse ono, kar jim je trpeti tu — v nemškem Gradcu.

Nada — dolgo negovana — se je po mnogih ovirah in ne malih zaprekah vendarle vresničila!

Dne 4. in 5. rožnika t. l. napravi „Triglav“ izlet v Celje in Šoštanj, katerega se bodo vdeležila tudi druga bratska slovanska akad. društva.

V Celji se bode dne 4. rožnika zvečer priredil koncert z orkestralnimi in pevskimi točkami, čegar čisti dobiček je namenjen v korist zakladu za Prešernov spomenik.

Plemeniti namen koncerta nam jamči, da bodo prihitali rojaki in rodoljubi iz vseh strani slovenske domovine, da položé svoj obol na žrtvenik domovine za spomenik pesniku-velikanu, čegar stoletnico bodemo skoro slavili.

Vsi rodoljubi in rodoljubke, ki se naslajate ob nebeško-lepih pesnih Prešerna, vsi, ki ste prijatelji „Triglava“ in slovenskih visokošolcev v obče, se uljudno vabite, da se vdeležite koncerta in izleta!

V Gradcu, dne 22. maja 1898.

Akad. teh. društvo „Triglav“.

Pripravljali odsek.

NB. Vabila z vspešdom se bodo v kratkem razpošiljala. Ako bi kdo po pomoti ne dobil vabila, a ga želi, naj se blagovoli oglasiti pri odboru.

Razne stvari.

(Banka „Slavija“) nam je poslala svoje letno poročilo za poslovno leto 1897. Iz taistega posnemamo, da se je lanskega leta pri tem zavodu ponudilo za zavarovanje svojega življenja 4237 oseb z zavarovalnim kapitalom 11,899 927.00 kron, od katerih jih je bilo sprejetih 3538 oseb za 8,994 247 40 kron kapitala. S tem se je skupna vsota zavarovane glavnice v življenjskih oddelkih koncem l. 1897. zvišala na 62,312 672 40 kron. Zavarovalnina ali premija v teh oddelkih je lani znašala 171,046 68 kron ter s tem dosegla znesek 2,193,172 50 kron. — Izplačala je banka „Slavija“ lani zavarovanega kapitala in sicer: po umrlih zavarovanih 526 927 88 kron, zavarovancem iz podedovanjskega društva 1,366 604 K zavarovance na doživetje 139 040 84 K, zavarovancem na dohodkih in penziji 21 240 22 K. Dividenda iz čistega dobička, katere se je lani izplačala 74,105 34 kron, določilo se zavarovancem iz let 1869. do 1892. zopet po 10%. — V požarnem oddelku je banka „Slavija“ lani zavarovala 579 589 398 kron, kapitala, za kar je inkasovala zavarovalnino 2,234 432 56 kron. — Odškodnin vsled požarov je banka „Slavija“ leta 1897. izplačala 1313,439 36 kron. — Pokojninski zaklad za uradnike znaša 775,871 74 kron, a pokojninski zaklad za „Slavijine“ zastopnike 358,712 28 kron. Rezerve in zakladi banke „Slavije“ koncem l. 1897. znašajo vkup 16 356 518 68 K. — Kakor je razvidno iz teh podatkov, napreduje banka „Slavija“ od leta do leta jako uspešno, na čemur se ima zahvaliti velespretnemu osrednjemu vodstvu in neumorno delujočim svojim pokrajinskim zastopnikom ter vzgledni češki štedljivosti! Banka „Slavija“ je vredna torej vsega zaupanja!

(Čudna naravna prikazen) Veleposestniku g. France-tu Mlakar v Košnici je 20. maja t. l. izvalila kokoš 22 piščancev, med katerimi je opaziti tudi trinožno piščice. Tretja noga, popolnoma zdravega piščanca je med dvema nogama in je normalno izražena. Od svojih bratcev in sestric se loči le po tem, da teka namesto po dveh — po treh nogah.

Poročilo o I. občnem zboru „Kluba savinjskih kolesarjev“.

Na poziv osnovalnega odbora zbralo se je vkljub slabi cesti v nedeljo, dne 8 t. m. precejšnje število kolesarjev v gostilni gospoda Sadnika pri Grobeljskem mostu.

Vseh skupaj bilo je kakih 40 samih zavednih, za pravilni razvoj svojega športa navdušenih biciklistov. Od teh naštel si kakih 15 kolesarjev sokolov, ki so prihiteli iz Celja pozdravljati najmlajši slovenski kolesarski klub.

Zastopani pa so bili vsi večji kraji lepe naše Savinjske doline od Gornjegrada do Celja, od Vranskega do pogorja, ki meji Savinjsko dolino na levem bregu zelenkaste hčere planin — bistre Savinje.

Točno ob določeni uri — 4 popoldan — otvori g. Vrečer zbor pozdravljajoč zbrane kolesarje in razpravlja o točki:

I. „Zgodovina novoustanovljenega kluba“

Že lansko leto so bili nekateri kolesarji vneti za to, da bi se osnovalo kolesarsko društvo za Savinjsko dolino, katero bi združevalo vse slovenske kolesarje naše doline. Vendar se lani ni mogla ta ideja uresničiti.

Da bi pa tudi letos ne splavala izborna misel — ustanoviti kolesarsko društvo — po vodi, poprijel se je poročevalec (g. Vrečer) resnega dela.

Obrnil se je najpoprej na tajnika ljutomerskega kolesarskega društva „Ptiči seliči“ gosp. Čeha, učitelja v Ljutomeru, ki mu je poslal pravila ravnokar imenovanega društva ter v priloženem pismu, — ki se je prečitalo — dal marsikateri dober nasvet.

Nadalje je pisal tudi „Zavezi slovenskih kolesarjev“ v Ljubljano. A ker ta nima tiskanih pravil, je tajnik „Zaveze“ naprosil predsednika kluba dolenskih biciklistov, da je ta poslal njih pravila poročevalcu; kar se je zgodilo.

Na to so se zbrali dne 27. jan. t. l. gg. Širca, Vrečer in Šijanec ter kot osnovalni odbor na podlagi pravil omenjenih dveh društev sestavili pravila našemu klubu.

Ta so se začetkom meseca februarja poslala c. kr. namestniki v potrjenje.

Ker je pa ista oblast spoznala pri predloženih pravilih nekatere nedostatke, vrnila jih je nazaj.

Pravila so se na to popolnoma v smislu ukaza c. kr. namestniki ter se znova predložila v potrjenje.

Sedaj ni bilo nobenega zadržka več, in dobili smo potrjena pravila in dovoljenje na podlagi istih osnovati „Klub savinjskih kolesarjev“.

To bi bila v kratkih potezah nekaka zgodovina našega kluba. (Konec prihodnjic.)

Koledar.

Petek (27.) Magdalena P., Janez P. — Sobota (28.) Avguštin Kantvar., škof. — Nedelja (29.) Binkoštna nedelja. Maksim; škof. — Ponedelj. (30.) Binkoštni ponedelj. Feliks, p. — Torek (31.) Angela, d.; Patronila, d. m. — Ržni cvet ali junij. — Sreda (1.) Kvatre. Juvencij m.; Gracijan, muč. — Četrtek (2.) Marcellin in dr. mm.; Erasm, škof. — Prvi krajec dne 28. ob 6, uri 19. minut zvečer.

Sejmi.

Dne 28. v Poljčanah (svinjski), Tržiču, na Sv. Gorah pri Podsredi, v Brežicah. Dne 31. v Ločah, v Pristovi, Mozirju, Rečici, na Laškem, v Lučah, Ljutomeru, Račju, Cirkovcih, Marenbergu. Dne 1. junija v Lučah, St. Ožbaltu. Dne 2. junija pri Sv. Heleni, Sv. Marjeti na Pesnici, v Turniščah. Dne 3. na Spodnji Polskavi. Dne 4. v Poljčanah (svinjski), v Slov. Bistrici in v Brežicah (za svinje).

Loterijske številke.

Trst 21. maja 1898: 75, 68, 44, 65, 10.
Linc „ „ „ 26, 2, 48, 78, 5.

ad št. 19 631.

Razglas.

Na štaj. dež. sadje- in vinorejski šoli v Mariboru vrši se dne 10. in 11. junija t. l. natečaj za hospitante, dne 13., 14. in 15. junija t. l. pa natečaj za viničarje s podukom v cepljenju na zeleno in o obdelovanju trte v poletni dobi.

Ravnim viničarjem podeli se tudi podpora za obiskovanje iz deželnih sredstev.

Prošnje in poizvedovanja v to svrhu vpslati je najkasneje do 31. maja t. l. ravnateljstvu dež. sadje- in vinorejske šole v Mariboru. V Gradcu, v majniku 1898.

(162) 1

Štaj. dež. odbor.

Preklic.

Jaz Matija Dokler, posestniški sin iz Višnjevsi št. 21. obzulanem, da sem ono, g. Franca Zidar, učitelja pri Novicerkvi razžalilno pismo, katero se je v krmi Krivca po domače Marka pri Novicerkvi javno prečitalo, oddal na pošti v Vojniku pod naslovom:

Blagorodna gospodična Amalija Krivec, pevka pri Novicerkvi „letzte Post Hoehenegg bei Cilli“ in preklicem vse v tem pismu se nahajajoče sramotilne besede, ter prosim tega gospoda tudi tem javnim potom odpuščanja.

Pri Novicerkvi, dne 10. majnika 1898.

(168) 1

Matija Dokler s. r.

Zahvala.

Povodom mojega imenovanja nadučiteljem v Teharjih, došlo mi je od velecenjenih ljubih prijateljev, tovarišev ozir. tovarišic toliko čestitk, da mi ni mogoče vsakemu posebej se zahvaliti. Naj mi torej velecenjeni čestilci oprostite, da se tem potom za njih odkritosrčne in prijazne čestitke — najprisrčnejše zahvalim. Bog živi vse odkritosrčne prijatelje.

Trbovlje-Vode, dne 24. maja 1898.

(165)

Lovro Šah, nadučitelj.

Zahvala.

Slavni glavni zastop vzajemno zavarovalne praške banke „SLAVIJE“ v Ljubljani je meni vsled požara dne 1. maja nastalo škodo cenjeno po ravnateljskemu namestniku gospodu Ivan Pibil v 14. dne pravično izplačal. — Slovenski gospodarji, zavarujte se pri „edino domači banki“, katera sprejema, kakor znano, najcenejša oglasila zoper požar pri največjem poročstvu. Prihova, občina Rečica, dne 20. maja 1898.

(166)

Marka Krigl.

Seno ali **mrva** je po nizki ceni na prodaj. — Več se poizve pri upravnistvu „Domovine“.

(169) 1

Blagajničarka

se sprejme pri kopališču „Diana“. Ponudbe se naj prijavijo pri gospodu **dr. Ivanu Dečku**, odvetniku v Celju.

Huda luknja

pri Velenju razsvetljena bo čarobno na **binkoštni ponedeljek**,

kakor dosedanja leta ter sploh vse prirejeno v dostojen sprejem častitih obiskovalcev. Posebno vesel bo prijaznega odziva kaksnega pevskega društva ali prijateljev petja sploh, udani

Ivan Vivod

(170)

lastnik.

Gostilno „Narodni dom“ v Celji

prevzame podpisani z dnem 1. junija t. l. Opiraje se na mnogoletno izkustvo v gostilniški obrti, usojam se priporočati častiti duhovščini in slav. občinstvu v mnogobroje obisk. Točil bom **pristna domača vina**, pazilo se bo vsaki želji cenjenih gostov točno in solidno vstreči. Skrbelo se bo za **dobro in cene jestvine**, kakor bo sploh moja kuhinja v vsakem oziru se **trudila zadovoljiti** svoje goste.

Sprejme se tudi **učenke v kuhinjo**. (161) 4-1

Z odličnim spoštovanjem

Dragotin Gregorič.

Št. 45.

Naznanilo.

V Trbnjah pošta in železniška postaja Vozenica se bode nova dvorazredna šola stavila. Posamezna dela so proračunjena kakor sledi:

1. Zemeljsko in zidarsko delo	6343	gld.	07	kr.
2. Kamnosek	488	„	52	„
3. Tesarsko delo	1679	„	29	„
4. Mizarsko delo	549	„	75	„
5. Ključavničarsko delo	538	„	—	„
6. Stekleničarsko delo	105	„	80	„
7. Barvanje (Anstreicherarbeit)	171	„	50	„
8. Kleparsko delo	226	„	—	„
9. Slikarsko delo	60	„	94	„
10. Lončarsko delo	240	„	—	„
	10.402	gld	87	kr.

Znižalna dražba se bode vršila 26. junija 1898 v nedeljo ob 1 popoldne v šoli v Trbnjah. Vsak podjetnik za gori navedeno posamezno delo, mora pred dražbo 10% vadija položiti. Proračun za posamezna dela in obris šole sta na ogled pri krajnem šolskem svetu v Trbnjah.

Krajni šolski svet Trbnje, dne 15. maja 1898.

Simon Mori
načelnik.

(158) 3—1

Išče se

spreten stavbeni risar,

ki je dovršil najmanje 3 letnike obrtnijske šole in ima 2 leti prakse. Le Slovenec, ki zna tudi nemško se sprejme. Plača početkoma 25 gld., stanovanje in hrana. Pozneje več. Ponudbe naj se pošljejo pod naslovom:

Jakob Mir,

(159) 1

stavbeni vodja v Radcih.

Mlin na prodaj pod

jako ugodnimi pogoji. Isti je zidan ter z opeko krit, na tri tečaje, na zvišini tik okrajne ceste v bližini večjega trga na Spodnjem Štajarskem. Več pove upravnistvo „Domovine“. (163) 3 1

TRGOVINA z žitom, vinom in mešanim blagom

odtla se tako v najem, ozi. tudi prodaja pod jako ugodnimi pogoji. Trgovina je v jako lepem vinorodnem kraju na Spodnjem Štajarskem sredi med 4 trgi. Za žito so velika skladišča, za vino prostorna pivnica; zraven je stanovanje s štirimi sobami in vrtom. Več pove upravnistvo „Domovine“. (164) 3-1

V trgovino z mešanim blagom in dež. pridelki vzprejme se tako jedna

prodajalka.

Zahteva se zmožnost slovenskega in nemškega jezika ter imajo prednost one, ki so doma na Štajarskem. Več pove upravnistvo „Domovine“. (167) 1-3

Vožnje karte in tovorni listi

(160) 42—1

Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik Red Star Linie iz Antverpna naravnost v **Novi Jork in Filadelfijo.**

Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske vlade. Pojasnila daje radovoljno koncesijovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani, Marije Terezije cesta št. 4. (pritičje na levo).

Velečastiti duhovščini in slav. občinstvu
 priporoča podpisani svojo
velikansko izbiro pomladanskih in poletnih oblek

kakor: vsakovrstne završnike, haveloke, cele izgotovljene salonske in moderne obleke iz najboljšega in najraznovrstnejšega blaga po najnovejših krojih za izvanredno **nizke cene**.
 Na razpolago so sukna vseh priznanih najboljših svetovnih izdelkov.

Naročila izvrše se hitro in natanko. Uzorci blaga pošiljajo se na željo poštne prosti na dom.

Jos. Hočevar

založnik krojaških izdelkov

(118) 5 Celje, Graška cesta št. 19.

UJZEUJZEUJZEUJZEU

Jednonadstropna hiša

v kateri je prodajalnica za mešano blago in leži poleg okr. ceste v vasi Družmirje pri Šoštanji je oddati; ima poleg lep vrt in je vse v najboljem stanu, ker je hiša zidana pred 8 leti. Oddati je tudi v trgovini blago. Več se izve pri

(150) 4-3

Fran Rajšter-ju

posestnik hotela v Šoštanji, Štajarsko.

UJZEUJZEUJZEUJZEU

Slamnike

vsakovrstne oblike najnovejše mode iz domače in tuje slame izdeluje, popravlja, štafira in prodaja na **debelo in drobno**

Fran Cerar,

tovarna slamnikov v Domžalah pri Ljubljani.

Ustanovljena leta 1863. (155) 3-2

Cenik na zahtevanje, poštne prosto.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na **debelo in drobno**. — Imam tudi več 100 kg. finega belega kislega zelja na prodaj.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, suho bučno seme, orehe, konoplje, laneno seme, detelno seme, krompir na cele vagone, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzajem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kurtnino.

(159) 52-44 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Vinko Čamernik

kamnoseška in podobarska obrt v Ljubljani nasproti mestne elektrarne.

Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev, prižnic, oohajilnih miz, krstnih in kropilnih kamnov

priporoča svojo

veliko zalogo vsakovrstnih grobnih spomenikov iz raznih marmorjev in granitov. Izvršuje

kompletne rodbinske rakve in spomenike.

Strugarnica marmorja z električno silo.

Obrise in proračune na zahtevanje zastoj in franko!

Edini narodni sladčičar!

Podpisani usoja si naznaniti slavnemu občinstvu ter velečastiti duhovščini, da je otvoril v **četrtak, 19. majnika t. l.**, v „Narodnem domu“ v Celji svojo

sladčičarno

kjer bo imel razen sladčic v zalogi tudi razne likérje po **nizkih cenah**. Zlasti za godove, z. veselice in nove maše se vsa potrebna naročila **hitro izvrše**. Zagotavljajoč **ceno in točno** potrebo znamenuje z najodličnejim spoštovanjem

Ivan Vrečko

(151) 8-3,

sladčičar.

V to sladčičarno vzprejme se tudi takoj eden **učenec**.

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraji, v vsakej fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot **zupni mož in posredovalec**

z ozira-vrednim postranskim zaslužkom, ki se vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez **trideset let** obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

„Landauer“ in „Breg“

v prav dobrem stanu in po ceni prodaja:

Franc Kolšek

(140) 5-4

na Vranskem.

Celje, „Narodni dom“

MIROSLAV ZOR

tapetar in dekorater, zaloga pohištva.

Priporočam slavnemu p. n. občinstvu svojo veliko zalogo različnega pohištva, kakor omare iz trdega in mehkega lesa, postelje, umivalnike, nočne omarice, kredence, omare za knjige, različne jedilne, pisalne in salonske mize, veliko izbero stolov, podob in v to svrhu spadajoče galanterijske predmete. Priporočam tudi svojo veliko zalogo perja za blazine (Flaumen-Schleissfedern) in mojo veliko delalnico za žimnice od 12 gld. naprej, garniture od 100 gld. naprej, divane od 29 gld. naprej, otomane, posteljine uloge in vsa v tapetarsko in dekorativno obrt spadajoča dela, ter jamčim za dobro in trpežno izvršitev kakor tudi za dobro blago.

Z ozirom na to vabim slavno p. n. občinstvo v mnogobrojna naročila in bom vedno skrbel, da vsem željam točno in dobro ustrezem.

Z velespoštovanjem

Miroslav Zor.

Celje, „Narodni dom“.

Najboljše za stenice, bolhe, kuhinjske golazni, mole, živalske parasite in dr.

Zacherlin
 deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in priznano. Njegova znamenja so: 1. zapečatena steklenica, 2. ime „Zaherl“.

Celje:	Traun in Stiger	Gomilsko:	I. Idvoršek
„	Alojzij Walland	Trg Lemberg:	Franc Zupančič
„	Viktor Wogg	Laško:	Andrej Eshbacher
„	Milan Hočevar	Planina:	Lud. Schesche-ko
„	Ferdinand Pellé	„	F. Wambrechtsteiner
„	Josip Matič	Gornji grad:	Jakob Božic
„	Anton Perjan	Poličane:	Ferd. Ivanus
„	Friderik Jakovitsch	„	A. P. Krautsdorfer
„	Fr. Rischlawy	„	Anton Schweiß
„	Karol Gela, lekarna	Mozirje:	Leopold Vukič
„	Fran Zangger	Pristova:	Marija Suppanz
„	Fran Janesch	„	And. Suppanz
„	Anton Kolenc	Brežice:	Fran Mathes
„	M. Bauscher lekarna	„	Valec & Umek
„	Topoljak & Pečnik	Žalec:	Adalb. Globočnik
Dobrna:	Jos. Sikošek	St. Juri:	Fran Martin
Bastovce:	Ant. Plaskan	„	J. F. Schescherko
„	Josip Pauzer	St. Lovrenc:	Elija Turin
Konjice:	Jurij Mischay	Smarje:	Josip Wagner
Vojnik:	Fr. Zotti	„	Janez Löschnigg
Hrastnik:	Alojzija Bauerheim	St. Paul:	Norbert Zanier
„	Konsumno društvo	Trbovlje:	Konsumno društvo
„	Josip Wouk	„	J. M. Krammer
Ljubno:	Fr. X. Pet-ik	„	Fran Pollak
„	Janez Filipic	„	Rob. Stenowitz
Sevnica:	A. Fabiani	Zibika:	Janez Založnik
„	S. F. Schalk	Videm:	Ivan Novak
„	Ludovik Smole	Vitanje:	Anton Jakin
„	Zwenkel & Cmp.	Velenje:	Karl Tischler